

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

30 maja 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 213/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 213/02

Sprawa C-116/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara – Rumunia) – SC Avio Lucos SRL/Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – System jednolitej płatności obszarowej – Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „działalności rolniczej” – Artykuł 35 – Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 – Uregulowanie krajowe wymagające przedłożenia tytułu prawnego wykazującego prawo użytkowania działki rolnej oddanej w posiadanie rolnikowi w ramach umowy użytkowania i uzależniające ważność takiej umowy od posiadania przez przyszłego użytkownika statusu hodowcy lub właściciela zwierząt – Użytkownik użytków zielonych, który zawarł umowę o współpracy z hodowcami zwierząt – Powaga rzeczy osądzonej]

2

2022/C 213/03

Sprawa C-140/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – G.D./The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Attorney General [Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i nieodróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji – Dostęp do zatrzymanych danych – Następcza kontrola sądowa – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego uregulowania krajowego niezgodnego z prawem Unii – Wyłączenie]

3

2022/C 213/04	Sprawa C-161/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2022 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja Rady zawarta w akcie Komitetu Stałych Przedstawicieli (Coreperu) z dnia 5 lutego 2020 r., zatwierdzająca skierowane do Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) zgłoszenie w zakresie wprowadzenia wytycznych dotyczących cyklu życia w celu oszacowania emisji gazów cieplarnianych „od źródła pozyskania do zbiornika paliwa” ze zrównoważonych paliw alternatywnych – Artykuł 17 ust. 1 TUE – Reprezentacja Unii Europejskiej na zewnątrz – Przekazanie tego zgłoszenia IMO przez państwo członkowskie sprawujące prezydencję Rady w imieniu państw członkowskich i Komisji]	5
2022/C 213/05	Sprawa C-176/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – SC Avio Lucos SRL/Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – System jednolitej płatności obszarowej – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) i c) i ust. 2 lit. b) – Uregulowanie krajowe uzależniające wsparcie bezpośrednie od posiadania przez rolnika własnych zwierząt – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie „rolnika aktywnego zawodowo” – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 60 – Klauzula dotycząca przypadków obchodzenia prawa – Pojęcie „sztucznie stworzonych warunków”]	5
2022/C 213/06	Sprawa C-228/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht – Niemcy) – I GmbH/Finanzamt H [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. b) – Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie ogólnym – Zwolnienie opieki szpitalnej i medycznej – Szpital prywatny – Odpowiednio uznana placówka – Porównywalne warunki socjalne]	6
2022/C 213/07	Sprawa C-236/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna – Włochy) – PG/Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 4 – Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Sędziowie pokoju i sędziowie sądów powszechnych – Klauzula 5 – Przepisy zmierzające do karania za korzystanie z umów o pracę na czas określony w sposób stanowiący nadużycie – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop]	7
2022/C 213/08	Sprawa C-333/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Berlin Chemie A. Menarini SRL/Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Miejsce świadczenia usług – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 11 ust. 1 – Świadczenie usług – Miejsce opodatkowania – Pojęcie „stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej” – Spółka państwa członkowskiego powiązana ze spółką znajdującą się w innym państwie członkowskim – Odpowiednia struktura w zakresie zaplecza personalnego i technicznego – Zdolność do odbioru i wykorzystywania usług świadczonych na własne potrzeby stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – Usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji świadczone przez spółkę powiązaną na rzecz spółki będącej odbiorcą]	8
2022/C 213/09	Sprawa C-342/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – A SCPI [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Artykuły 63 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Ograniczenia – Podatek dochodowy od osób prawnych – Zwolnienie z podatku funduszy inwestycyjnych – Przesłanki zwolnienia – Warunek związany z formą kontraktową funduszu]	9
2022/C 213/10	Sprawa C-385/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nº 49 de Barcelona – Hiszpania) – EL, TP/CaixaBank SA [Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Zasada skuteczności – Zasada równoważności – Postępowanie sądowe zmierzające do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego – Kompetencja sądu krajowego do przeprowadzenia kontroli z urzędu – Postępowanie krajowe w przedmiocie ustalenia kosztów – Podlegające zwrotowi koszty wynagrodzenia adwokata]	9

2022/C 213/11	Sprawa C-429/20 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. – Solar Ileias Bompaina AE/Komisja Europejska [Odwołanie – Pomoc państwa – Rynek energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii – Przepisy krajowe mające skutkować przysporzeniem niezgodnej prawem korzyści dostawcom energii elektrycznej – Skarga do Komisji Europejskiej – Decyzja o odrzuceniu skargi bez wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. h) – Pojęcie „zainteresowanej strony” – Niedopuszczalność]	10
2022/C 213/12	Sprawy połączone C-447/20 i C-448/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)/LM (C-447/20), BD, Autoridade Tributária e Aduaneira (C-448/20) [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 – Zasoby własne Unii Europejskiej – Ochrona interesów finansowych Unii – Postępowanie w sprawie nieprawidłowości – Artykuł 4 – Przyjęcie środków administracyjnych – Artykuł 3 ust. 1 – Termin przedawnienia – Upływ – Możliwość powołania się na tę okoliczność w ramach postępowania egzekucyjnego – Artykuł 3 ust. 2 – Termin wykonania – Stosowanie – Rozpoczęcie biegu – Przerwanie i zawieszenie – Zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie]	11
2022/C 213/13	Sprawa C-489/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – UB/Kauno teritorinė muitinė [Odesłanie prejudycjalne – Unijny kodeks celny – Wygaśnięcie długu celnego – Towary nielegalnie wprowadzane na obszar celny Unii – Zajęcie i przepadek – Dyrektywa 2008/118/WE – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego – Wymagalność]	12
2022/C 213/14	Sprawa C-561/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel – Belgia) – Q, R, S/United Airlines, Inc. [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Lot łączony obejmujący dwa etapy – Duże opóźnienie w miejscu docelowym powstałe na drugim etapie tego lotu między dwoma lotniskami położonymi na terenie państwa trzeciego – Ważność owego rozporządzenia w świetle prawa międzynarodowego]	12
2022/C 213/15	Sprawa C-568/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – J/H Limited [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Zakres stosowania – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „orzeczenia” – Nakaz zapłaty wydany w innym państwie członkowskim po przeprowadzeniu, w ramach postępowania kontradyktoryjnego, uproszczonego badania orzeczenia wydanego w państwie trzecim – Artykuł 39 – Wykonalność orzeczenia w państwach członkowskich]	13
2022/C 213/16	Sprawa C-645/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – V A, Z A/TP [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 10 – Jurysdykcja dodatkowa w sprawach spadkowych – Miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili śmierci w państwie niezwiązanym rozporządzeniem (UE) nr 650/2012 – Zmarły mający obywatelstwo państwa członkowskiego i posiadający majątek w tym państwie członkowskim – Obowiązek sądu tego państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę, dotyczący zbadania z urzędu, czy spełnione są przesłanki posiadania przez ów sąd jurysdykcji dodatkowej – Ustanowienie kuratora spadku]	14
2022/C 213/17	Sprawa C-668/20: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Y GmbH/Hauptzollamt [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Pozycje 1302, 3301 i 3302 – Wyekstrahowany olej żywiczny z wanilii – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 92/83/EWG – Zwolnienia – Artykuł 27 ust. 1 lit. e) – Pojęcie „substancji smakowo aromatycznej” – Dyrektywa 92/12/EWG – Komitet ds. Podatków Akcyzowych Komisji Europejskiej – Kompetencje]	14
2022/C 213/18	Sprawy połączone C-102/21 i C-103/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht, Autonome Sektion für die Provinz Bozen – Włochy) – KW (C-102/21), SG (C-103/21)/Autonome Provinz Bozen [Odesłanie prejudycjalne – Pomoc przyznawana przez państwa – System pomocy na budowę małych elektrowni wodnych – Chaty alpejskie i górskie bez sieci elektroenergetycznej – Zatwierdzenie przez Komisję Europejską – Upływ]	15

2022/C 213/19	Sprawa C-150/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polska) – Postępowanie dotyczące uznania i wykonania kary o charakterze pieniężnym nałożonej na D.B. [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Wzajemne uznawanie – Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW – Wykonanie kar o charakterze pieniężnym – Artykuł 1 lit. a) ppkt (ii) – Orzeczenie o wymierzeniu kary o charakterze pieniężnym wydane przez organ administracyjny – Orzeczenie, od którego przysługuje odwołanie do prokuratora podlegającego instrukcjom ministra sprawiedliwości – Późniejsze odwołanie do sądu właściwego także w sprawach karnych]	16
2022/C 213/20	Sprawa C-249/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bottrop – Niemcy) – Fuhrmann-2-GmbH/B. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 8 ust. 2 – Umowy zawierane na odległość przy użyciu środków elektronicznych – Ciężące na przedsiębiorcy obowiązki w zakresie informowania – Aktywacja przycisku lub podobnej funkcji w celu złożenia zamówienia z obowiązkiem zapłaty – Jednoznaczne sformułowanie równoważne z wyrażeniem „zamówienie z obowiązkiem zapłaty” – Uwzględnienie wyłącznie tekstu umieszczonego na przycisku lub podobnej funkcji w celu dokonania oceny równoważności takiego sformułowania]	16
2022/C 213/21	Sprawa C-484/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 20 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 sierpnia 2021 r. – F C C y M A B/CaixaBank S.A., uprzednio Bankia S.A.	17
2022/C 213/22	Sprawa C-784/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-429/20, Sedus Stoll AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Wolfganga Kappesa	18
2022/C 213/23	Sprawa C-785/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-436/20, Sedus Stoll AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Wolfganga Kappesa	18
2022/C 213/24	Sprawa C-810/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Bankia SA/WE i XA	18
2022/C 213/25	Sprawa C-811/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA/TB i UK	19
2022/C 213/26	Sprawa C-812/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Banco Santander, SA/OG.	19
2022/C 213/27	Sprawa C-813/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – OK i PI/Banco Sabadell	20
2022/C 213/28	Sprawa C-34/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgia) w dniu 17 stycznia 2022 r. – VN/Belgische Staat	21
2022/C 213/29	Sprawa C-58/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NR/Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova	21
2022/C 213/30	Sprawa C-61/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 1 lutego 2022 r. – RL/Landeshauptstadt Wiesbaden	22
2022/C 213/31	Sprawa C-68/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-370/20, KL/Europejski Bank Inwestycyjny, wniesione w dniu 2 lutego 2022 r. przez Europejski Bank Inwestycyjny	22
2022/C 213/32	Sprawa C-78/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 lutego 2022 r. – ALD Automotive s.r.o./DY, syndyk masy upadłości dłużniczkí GEDEM-STAV a.s.	23
2022/C 213/33	Sprawa C-83/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 8 lutego 2022 r. – RTG/Tuk Tuk Travel S.L.	24

2022/C 213/34	Sprawa C-87/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 9 lutego 2022 r. – TT/AK	25
2022/C 213/35	Sprawa C-125/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 22 lutego 2022 r. – X, Y i ich sześcioro małoletnich dzieci/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	25
2022/C 213/36	Sprawa C-128/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 23 lutego 2022 r. – BV NORDIC INFO/Belgische Staat	26
2022/C 213/37	Sprawa C-147/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 1. marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko oskarżonemu5 . . .	27
2022/C 213/38	Sprawa C-151/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 2 marca 2022 r. – S, A, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie/United Nations High Commissioner for Refugees	28
2022/C 213/39	Sprawa C-164/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 4 marca 2022 r. – Postępowanie przeciwko Juan	28
2022/C 213/40	Sprawa C-177/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 8 marca 2022 r. – JA/Wurth Automotive GmbH	29
2022/C 213/41	Sprawa C-183/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 10 marca 2022 r. – Saint-Louis Sucre/Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, SICA des betteraviers d'Etrepagny	30
2022/C 213/42	Sprawa C-186/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 marca 2022 r. – Sad Trasporto Locale SpA/Provincia autonoma di Bolzano	31
2022/C 213/43	Sprawa C-191/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 11 marca 2022 r. – ME/État belge	32
2022/C 213/44	Sprawa C-196/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 11 marca 2022 r. – IB/Regione Lombardia, Provincia di Pavia	33
2022/C 213/45	Sprawa C-209/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit (Bułgaria) w dniu 18 marca 2022 r. – Postępowanie karne	34
2022/C 213/46	Sprawa C-237/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 stycznia 2022 r. w sprawie T-303/16, Mylan IRE Healthcare/Komisja, wniesione w dniu 4 kwietnia 2022 r. przez Mylan IRE Healthcare Ltd	35
2022/C 213/47	Sprawa C-251/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lutego 2022 r. w sprawie T-799/17, Scania i in./Komisja, wniesione w dniu 8 kwietnia 2022 r. przez Scania AB, Scania CV AB, Scania Deutschland GmbH	35
2022/C 213/48	Sprawa C-62/21: Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 11 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG/E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL	36
Sąd		
2022/C 213/49	Sprawa T-277/21: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego stanowiącego wzór – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37
2022/C 213/50	Sprawa T-278/21: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle II) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego wzór – Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle II – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	37

2022/C 213/51	Sprawa T-279/21: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle IV) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle IV – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	38
2022/C 213/52	Sprawa T-280/21: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle III) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle III – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	38
2022/C 213/53	Sprawa T-445/21: Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Copal Tree Brands/EUIPO – Sumol + Compal Marcas (COPALLI) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COPALLI – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy COMPAL – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego]	39
2022/C 213/54	Sprawa T-368/21: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2022 r. – Di Taranto/Prokuratura Europejska [Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Wzmocniona współpraca w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej – Rozporządzenie (UE) 2017/1939 – Powoływanie delegowanych prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej – Pochodna niezgodność z prawem – Kandydaci wskazani przez Republikę Włoską – Wskazanie zakwestionowane przed sądem krajowym – Niedopuszczalność]	39
2022/C 213/55	Sprawa T-764/21 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 23 lutego 2022 r. – Atesos medical i in./Komisja [Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Wyroby medyczne – Dyrektywa 93/42/EWG – Rozporządzenie (UE) 2017/745 – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]	40
2022/C 213/56	Sprawa T-22/22 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 31 marca 2022 r. – Al/Rada [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie ze służby – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Pilny charakter – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]	40
2022/C 213/57	Sprawa T-125/22 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – RT France/Rada [Środki tymczasowe – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie – Zawieszenie działalności niektórych mediów w zakresie rozpowszechniania – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru – Wyważenie wchodzących w grę interesów]	41
2022/C 213/58	Sprawa T-164/22: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2022 r. – Ryanair/Komisja	42
2022/C 213/59	Sprawa T-181/22: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2022 r. – Pharol, SGPS, SA/Komisja	42
2022/C 213/60	Sprawa T-185/22: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2022 r. – Ryanair/Komisja	43
2022/C 213/61	Sprawa T-186/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BNP Paribas/EBC	44
2022/C 213/62	Sprawa T-187/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BPCE i in./EBC	45
2022/C 213/63	Sprawa T-188/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Crédit agricole i in./EBC	46
2022/C 213/64	Sprawa T-189/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Confédération nationale du Crédit i in./EBC	46
2022/C 213/65	Sprawa T-190/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Banque postale/EBC	47
2022/C 213/66	Sprawa T-191/22: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Société générale/EBC	47
2022/C 213/67	Sprawa T-193/22: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2022 r. – OT/Rada	48
2022/C 213/68	Sprawa T-144/21: Postanowienie Sądu z dnia 28 marca 2022 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Rimex Trading (UNK UNIK)	49

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 213/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 207 z 23.5.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 198 z 16.5.2022

Dz.U. C 191 z 10.5.2022

Dz.U. C 171 z 25.4.2022

Dz.U. C 165 z 19.4.2022

Dz.U. C 158 z 11.4.2022

Dz.U. C 148 z 4.4.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara – Rumunia) – SC Avio Lucos SRL/Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

(Sprawa C-116/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – System jednolitej płatności obszarowej – Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 – Artykuł 2 lit. c) – Pojęcie „działalności rolniczej” – Artykuł 35 – Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009 – Uregulowanie krajowe wymagające przedłożenia tytułu prawnego wykazującego prawo użytkowania działki rolnej oddanej w posiadanie rolnikowi w ramach umowy użytkowania i uzależniające ważność takiej umowy od posiadania przez przyszłego użytkownika statusu hodowcy lub właściciela zwierząt – Użytkownik użytków zielonych, który zawarł umowę o współpracy z hodowcami zwierząt – Powaga rzeczy osądzonej]

(2022/C 213/02)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Avio Lucos SRL

Strona pozwana: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003, zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1310/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r., i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które uzależnia uzyskanie pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej od obowiązku udowodnienia przez wnioskodawcę, że posiada „prawo użytkowania” użytków rolnych będących przedmiotem tego wniosku, o ile przestrzegane są cele realizowane przez dane uregulowanie Unii i zasady ogólne prawa Unii, w szczególności zasada proporcjonalności.

- 2) Rozporządzenie nr 73/2009, zmienione rozporządzeniem nr 1310/2013, i rozporządzenie nr 1122/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się w konkretnym przypadku, w którym prawo do korzystania z gruntu rolnego zostało uzasadnione przez beneficjenta pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej przedstawieniem umowy użytkowania użytków zielonych należących do domeny publicznej jednostki administracji terytorialnej, uregulowaniu krajowemu, które uzależnia ważność takiej umowy od posiadania przez przyszłego użytkownika statusu hodowcy lub właściciela zwierząt.
- 3) Artykuł 2 lit. c) rozporządzenia nr 73/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 1310/2013, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „działalności rolniczej” obejmuje działalność, w ramach której osoba bierze w użytkowanie użytki zielone i zawiera następnie umowę o współpracy z hodowcami zwierząt, na mocy której hodowcy ci wypasają zwierzęta na gruncie przekazanym w użytkowanie, przy czym użytkownik zachowuje prawo użytkowania gruntu, ale zobowiązuje się do nieograniczania działalności w zakresie wypasu i do wykonywania prac pielęgnacyjnych na użytkach zielonych, pod warunkiem że prace te spełniają warunki przewidziane dla normy fakultatywnej, o której mowa w załączniku III do tego rozporządzenia.
- 4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono stosowaniu w porządku prawnym państwa członkowskiego zasady powagi rzeczy osądzonej, która w ramach sporu między tymi samymi stronami dotyczącego zgodności z prawem aktu nakazującego zwrot kwot wypłaconych wnioskodawcy pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej stoi na przeszkodzie zbadaniu przez sąd, do którego wniesiono sprawę, zgodności z prawem Unii wymogów krajowych dotyczących zgodności z prawem tytułu prawnego do korzystania z gruntów rolnych będących przedmiotem wniosku o pomoc, z tego względu, że ten akt nakazujący zwrot pomocy opiera się na tych samych okolicznościach faktycznych w postępowaniu między tymi samymi stronami i tym samym uregulowaniu krajowym, które były poddane analizie w poprzednim orzeczeniu sądowym, które stało się prawomocne.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – G.D./The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Attorney General

(Sprawa C-140/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji – Dostęp do zatrzymanych danych – Następca kontrola sądowa – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego uregulowania krajowego niezgodnego z prawem Unii – Wyłączenie]

(2022/C 213/03)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: G.D.

Strona pozwana: The Commissioner of An Garda Síochána, Minister for Communications, Energy and Natural Resources, Attorney General

Sentencja

1) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie środkom ustawodawczym przewidującym, do celów zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, prewencyjne uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji. Natomiast wspomniany art. 15 ust. 1 w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych nie stoi na przeszkodzie środkom ustawodawczym przewidującym, do celów zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego:

- ukierunkowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji, którego granice zostają wyznaczone na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych przesłanek w zależności od kategorii osób, których dane dotyczą, lub za pomocą kryterium geograficznego, przez okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, ale odnawialny;
- uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie adresów IP przydzielonych źródłu połączenia, przez okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne;
- uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych dotyczących tożsamości cywilnej użytkowników środków łączności elektronicznej; oraz
- posłużenie się skierowanym do dostawców usług łączności elektronicznej, w drodze decyzji właściwego organu poddanej skutecznej kontroli sądowej, nakazem szybkiego zatrzymania przez określony czas danych o ruchu i danych o lokalizacji, którymi dysponują ci dostawcy usług,

o ile środki te, za pomocą jasnych i precyzyjnych przepisów, zapewniają, że odnośne zatrzymywanie danych jest uzależnione od spełnienia związanych z nim materialnych i proceduralnych przesłanek oraz że osoby, których dane dotyczą, dysponują skutecznymi gwarancjami chroniącymi przed ryzykiem nadużyć.

2) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, w związku z art. 7, 8, 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego scentralizowane rozpatrywanie pochodzących od policji wniosków o udzielenie dostępu do danych zatrzymanych przez dostawców usług łączności elektronicznej, w ramach wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, należy do funkcjonariusza policji, wspieranego przez jednostkę ustanowioną w obrębie policji, której przysługuje pewien stopień autonomii w wykonywaniu powierzonego jej zadania i której decyzje mogą być następnie przedmiotem kontroli sądowej.

3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, by sąd krajowy ograniczył w czasie skutki stwierdzenia nieważności, którego ma on dokonać na podstawie prawa krajowego w odniesieniu do uregulowania krajowego nakładającego na dostawców usług łączności elektronicznej obowiązek uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania danych o ruchu i danych o lokalizacji, a to ze względu na niezgodność tego uregulowania z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, w związku z Kartą praw podstawowych. Kwestia dopuszczalności dowodów uzyskanych za pomocą takiego uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania należy, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, do prawa krajowego, z zastrzeżeniem poszanowania w szczególności zasad równowagi i skuteczności.

(¹) JO C 247 z 27.07.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2022 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-161/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja Rady zawarta w akcie Komitetu Stałych Przedstawicieli (Coreperu) z dnia 5 lutego 2020 r., zatwierdzająca skierowane do Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) zgłoszenie w zakresie wprowadzenia wytycznych dotyczących cyklu życia w celu oszacowania emisji gazów cieplarnianych „od źródła pozyskania do zbiornika paliwa” ze zrównoważonych paliw alternatywnych – Artykuł 17 ust. 1 TUE – Reprezentacja Unii Europejskiej na zewnątrz – Przekazanie tego zgłoszenia IMO przez państwo członkowskie sprawujące prezydencję Rady w imieniu państw członkowskich i Komisji]

(2022/C 213/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.-F. Brakeland, S.L. Kalèda, W. Mölls i E. Georgieva, a następnie J.-F. Brakeland, S.L. Kalèda i E. Georgieva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: N. Rouam, K. Michoel, T. Haas i A. Norberg, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: S. Baeyens i P. Cottin, pełnomocnicy, których wspierali V. Van Thuyne i W. Timmermans, advocaten), Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, D. Czechová, K. Najmanová i L. Březinová, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo J. Nymann-Lindgren, M. Jespersen, V. Pasternak Jørgensen i M. Søndahl Wolff, a następnie V. Pasternak Jørgensen i M. Søndahl Wolff, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: D. Klebs i J. Möller, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciel: S. Chala, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: J.-L. Carré, T. Stéhelin i A.-L. Desjonquères, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M.K. Bulterman, M.H.S. Gijzen i J.M. Hoogveld, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: H. Leppo, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: O. Simonsson, J. Lundberg, C. Meyer-Seitz, A.M. Runeskjöld, M. Salborn Hodgson, H. Shev, H. Eklinder i R. Shahsavan Eriksson, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Skarga zostaje oddalona.
2. Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
3. Królestwo Belgii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – SC Avio Lucos SRL/Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

(Sprawa C-176/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna polityka rolna – Systemy wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – System jednolitej płatności obszarowej – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) i c) i ust. 2 lit. b) – Uregulowanie krajowe uzależniające wsparcie bezpośrednie od posiadania przez rolnika własnych zwierząt – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie „rolnika aktywnego zawodowo” – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 60 – Klauzula dotycząca przypadków obchodzenia prawa – Pojęcie „sztucznie stworzonych warunków”]

(2022/C 213/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Avio Lucos SRL

Strona pozwana: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) i ust. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że minimalne działania na użytkach rolnych utrzymujących się naturalnie w stanie nadającym się do wypasu lub uprawy, o których mowa w tych przepisach, powinny być prowadzone przez rolnika z wykorzystaniem zwierząt, które sam posiada.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „rolnika aktywnego zawodowo” w rozumieniu tego drugiego przepisu obejmuje osobę prawną, która zawarła umowę użytkowania dotyczącą użytków zielonych należących do gminy i wypasu na nich zwierzęta użyczone jej nieodpłatnie przez osoby fizyczne będące ich właścicielami, o ile osoba taka prowadzi na tych użytkach zielonych „działania minimalne” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) tego rozporządzenia.
- 3) Artykuł 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której wnioskujący o przyznanie wsparcia finansowego w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej przedłożył na poparcie swojego wniosku umowę użytkowania dotyczącą użytków zielonych i umowy użyczenia nieodpłatnie zwierząt przeznaczonych do wypasu na tych użytkach, może być objęta pojęciem „sztucznie stworzonych warunków” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli z jednej strony z ogółu obiektywnych okoliczności wynika, że pomimo formalnego poszanowania warunków przewidzianych we właściwym uregulowaniu cel realizowany przez to uregulowanie nie został osiągnięty, a z drugiej strony wykazano wolę uzyskania korzyści wynikającej z uregulowania Unii poprzez sztuczne stworzenie warunków wymaganych dla jej uzyskania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht – Niemcy) – I GmbH/Finanzamt H

(Sprawa C-228/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. b) – Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie ogólnym – Zwolnienie opieki szpitalnej i medycznej – Szpital prywatny – Odpowiednio uznana placówka – Porównywalne warunki socjalne]

(2022/C 213/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Niedersächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt H

Sentencja

- 1) Artykuł 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidując, iż świadczenia opieki zdrowotnej udzielane przez szpital prywatny są zwolnione z podatku od wartości dodanej, jeżeli szpital ten jest dopuszczony zgodnie z przepisami krajowymi dotyczącymi powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego w następstwie ujęcia go w planie szpitali kraju związkowego lub zawarcia umów o świadczenie opieki zdrowotnej z ustawowymi instytucjami ubezpieczeń zdrowotnych lub z instytucjami je zastępującymi, prowadzą do tego, że porównywalne szpitale prywatne, świadczące podobne usługi na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, są traktowane odmiennie w odniesieniu do zwolnienia przewidzianego w tym przepisie.
- 2) Artykuł 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy usługi opieki zdrowotnej zapewniane przez szpital prywatny są świadczone na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków stosowanych w odniesieniu do instytucji prawa publicznego, właściwe władze państwa członkowskiego mogą wziąć pod uwagę, jeżeli zamierzają one osiągnąć cel polegający na obniżeniu kosztów opieki zdrowotnej i ułatwieniu jednostkom dostępu do opieki dobrej jakości, warunki regulacyjne mające zastosowanie do świadczeń udzielanych przez szpitale publicznoprawne, jak również wskaźniki wydajności tego szpitala prywatnego w zakresie personelu, pomieszczeń i wyposażenia, a także efektywności ekonomicznej zarządzania nim, o ile wskaźniki te mają zastosowanie również do szpitali publicznoprawnych. Można również wziąć pod uwagę sposoby obliczania stawek dziennych oraz pokrycie kosztów, w ramach systemu zabezpieczenia społecznego lub na podstawie umów zawartych z władzami publicznymi, usług świadczonych przez ów szpital prywatny, tak aby koszt ponoszony przez pacjenta był podobny do kosztu ponoszonego za podobne usługi przez pacjenta w szpitalu publicznoprawnym.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.08.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna – Włochy) – PG/Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-236/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 4 – Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Sędziowie pokoju i sędziowie sądów powszechnych – Klauzula 5 – Przepisy zmierzające do karania za korzystanie z umów o pracę na czas określony w sposób stanowiący nadużycie – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop]

(2022/C 213/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Emilia Romagna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona pozwana: Ministero della Giustizia, CSM – Consiglio Superiore della Magistratura, Presidenza del Consiglio dei Ministri

Przy udziale: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa), TR, PV, Associazione Nazionale Giudici di Pace – ANGDP, RF, GA, GOT Non Possiamo Più Tacere, Unione Nazionale Italiana Magistrati Onorari – UNIMO

Sentencja

- 1) Artykuł 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, klauzulę 4 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy], zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC oraz klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje możliwości korzystania przez sędziego pokoju z prawa do corocznego płatnego urlopu w wymiarze 30 dni ani z systemu socjalnego i zabezpieczenia społecznego, zależącego od stosunku pracy, takiego jak przewidziany dla sędziów sądów powszechnych, jeśli ten sędzia pokoju jest „pracownikiem zatrudnionym w niepełnym wymiarze [czasu pracy]” w rozumieniu porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy lub „pracownikiem zatrudnionym na czas określony” w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony i znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją sędziego sądu powszechnego.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego stosunek pracy na czas określony może zostać przedłużony maksymalnie trzy razy z rzędu, każdorazowo na cztery lata, na całkowity okres nieprzekraczający 16 lat i które nie przewiduje możliwości skutecznego i odstraszającego wymierzania kar za kolejne przedłużania stosunków pracy w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Berlin Chemie A. Menarini SRL/Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

(Sprawa C-333/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 44 – Miejsce świadczenia usług – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuł 11 ust. 1 – Świadczenie usług – Miejsce opodatkowania – Pojęcie „stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej” – Spółka państwa członkowskiego powiązana ze spółką znajdującą się w innym państwie członkowskim – Odpowiednia struktura w zakresie zaplecza personalnego i technicznego – Zdolność do odbioru i wykorzystywania usług świadczonych na własne potrzeby stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – Usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji świadczone przez spółkę powiązaną na rzecz spółki będącej odbiorcą]

(2022/C 213/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Berlin Chemie A. Menarini SRL

Druga strona postępowania: Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

przy udziale: Berlin Chemie AG

Sentencja

Artykuł 44 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., i art. 11 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że spółka mająca siedzibę w jednym państwie członkowskim nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim ze względu na to, iż posiada tam spółkę zależną, która na podstawie umów udostępnia jej zaplecze techniczne i personalne, za pomocą których świadczy ona, na zasadach wyłączności, usługi marketingowe, regulacyjne, reklamowe i reprezentacji, mogące mieć bezpośredni wpływ na wielkość sprzedaży.

(¹) Dz.U. C 339 z dnia 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – A SCPI

(Sprawa C-342/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Artykuły 63 i 65 TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Ograniczenia – Podatek dochodowy od osób prawnych – Zwolnienie z podatku funduszy inwestycyjnych – Przesłanki zwolnienia – Warunek związany z formą kontraktową funduszu]

(2022/C 213/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A SCPI

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Sentencja

Artykuły 63 i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które zastrzegając możliwość skorzystania ze zwolnienia z podatku dochodowego dochodów z najmu i zysków ze zbycia nieruchomości lub akcji spółek będących właścicielami nieruchomości wyłącznie przez fundusze inwestycyjne mające formę kontraktową, wykluczają z tego zwolnienia alternatywny fundusz inwestycyjny niebędący rezydentem mający formę statutową, podczas gdy ten ostatni fundusz, korzystając z systemu przejrzystości podatkowej w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, nie podlega w tym państwie członkowskim podatkowi dochodowemu.

(¹) Dz.U. C 339 z dnia 12.10.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona – Hiszpania) – EL, TP/CaixaBank SA

(Sprawa C-385/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Zasada skuteczności – Zasada równoważności – Postępowanie sądowe zmierzające do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego – Kompetencja sądu krajowego do przeprowadzenia kontroli z urzędu – Postępowanie krajowe w przedmiocie ustalenia kosztów – Podlegające zwrotowi koszty wynagrodzenia adwokata]

(2022/C 213/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EL, TP

Strona pozwana: Caixabank SA

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, odczytywane w świetle zasady skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w ramach ustalania kosztów związanych z powództwem dotyczącym nieuczciwego charakteru warunku umownego przewiduje ograniczenie wysokości wynagrodzenia adwokata podlegającego zwrotowi na rzecz konsumenta, który wygrał sprawę co do istoty, przez przedsiębiorcę obciążonego kosztami postępowania, pod warunkiem że ograniczenie to umożliwia konsumentowi uzyskanie z tego tytułu zwrotu kwoty rozsądnej i proporcjonalnej do kosztów, jakie obiektywnie musiał on ponieść, aby wytoczyć tego rodzaju powództwo.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13, odczytywane w świetle zasady skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w myśl którego wartość przedmiotu sporu, stanowiąca podstawę ustalenia kosztów podlegających zwrotowi na rzecz konsumenta, który wygrał sprawę w ramach powództwa dotyczącego nieuczciwego charakteru warunku umownego, powinna zostać wskazana w pozwie lub w braku jej wskazania w pozwie ustalona na podstawie tego uregulowania bez możliwości jej zmiany w późniejszym czasie, pod warunkiem że sąd właściwy do ostatecznego ustalenia kosztów zachowa możliwość określenia wartości przedmiotu sporu w sposób realistyczny z punktu widzenia konsumenta, dzięki czemu zapewni on temu konsumentowi rzeczywiste prawo do uzyskania zwrotu kwoty rozsądnej i proporcjonalnej do kosztów, jakie obiektywnie musiał on ponieść w celu wytoczenia takiego powództwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. – Solar Ileias Bompaina AE/Komisja Europejska

(Sprawa C-429/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Rynek energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii – Przepisy krajowe mające skutkować przysporzeniem niezgodnej prawem korzyści dostawcom energii elektrycznej – Skarga do Komisji Europejskiej – Decyzja o odrzuceniu skargi bez wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1 lit. h) – Pojęcie „zainteresowanej strony” – Niedopuszczalność]

(2022/C 213/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Solar Ileias Bompaina AE (przedstawiciele: A. Metaxas, dikigoros, A. Bartosch, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Solar Ileias Bompaina AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)/LM (C-447/20), BD, Autoridade Tributária e Aduaneira (C-448/20)

(Sprawy połączone C-447/20 i C-448/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 – Zasoby własne Unii Europejskiej – Ochrona interesów finansowych Unii – Postępowanie w sprawie nieprawidłowości – Artykuł 4 – Przyjęcie środków administracyjnych – Artykuł 3 ust. 1 – Termin przedawnienia – Upływ – Możliwość powołania się na tę okoliczność w ramach postępowania egzekucyjnego – Artykuł 3 ust. 2 – Termin wykonania – Stosowanie – Rozpoczęcie biegu – Przerwanie i zawieszenie – Zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie]

(2022/C 213/12)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Druga strona postępowania: LM (C-447/20), BD, Autoridade Tributária e Aduaneira (C-448/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych [Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że z zastrzeżeniem przestrzegania zasad równoważności i skuteczności nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w celu zaskarżenia decyzji o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot wydanej po upływie terminu przedawnienia, o którym mowa w tym przepisie, jej adresat jest zobowiązany podnieść nieprawidłowość tej decyzji w określonym terminie przed właściwym sądem administracyjnym, pod rygorem prekluzji, i nie może już sprzeciwiać się wykonaniu wspomnianej decyzji, powołując się na tę samą nieprawidłowość w ramach wszczętego przeciw niemu sądowego postępowania egzekucyjnego.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że wywołuje on bezpośredni skutek w krajowych porządkach prawnych, bez konieczności przyjmowania przez organy krajowe przepisów wykonawczych. Wynika z tego, że adresat decyzji o odzyskaniu nienależnie pobranych kwot powinien w każdym wypadku móc powołać się na upływ terminu wykonania przewidzianego w art. 3 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia lub, w odpowiednim przypadku, na upływ przedłużonego na podstawie art. 3 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia terminu wykonania aby sprzeciwić się przymusowej egzekucji tych kwot.
- 3) Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że ustanowiony w nim termin wykonania rozpoczyna bieg w chwili wydania decyzji nakazującej zwrot nienależnie pobranych kwot, ponieważ termin ten powinien rozpocząć swój bieg od dnia uprawomocnienia się tej decyzji, to znaczy od dnia upływu terminów na jej zaskarżenie lub po wyczerpaniu środków zaskarżenia.
- 4) Artykuł 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, na mocy którego termin wykonania przewidziany w akapicie pierwszym tego ustępu zostaje przerwany przez wniosek o przymusową egzekucję długu będącego przedmiotem decyzji o odzyskaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – UB/Kauno teritorinė muitinė

(Sprawa C-489/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unijny kodeks celny – Wygaśnięcie długu celnego – Towary nielegalnie wprowadzane na obszar celny Unii – Zajęcie i przepadek – Dyrektywa 2008/118/WE – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego – Wymagalność]

(2022/C 213/13)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: UB

Strona przeciwna: Kauno teritorinė muitinė

przy udziale: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos Finansų ministerijos

Sentencja

- 1) Artykuł 124 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że dług celny wygasa w sytuacji, w której towary zostają zajęte, a następnie ulegają przypadkowi, już po ich nielegalnym wprowadzeniu na obszar celny Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, a także art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 70 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że wygaśnięcie długu celnego z powodu przewidzianego w art. 124 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 952/2013 nie prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania podatkowego z tytułu, odpowiednio, podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej od towarów nielegalnie wprowadzonych na obszar celny Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel – Belgia) – Q, R, S/United Airlines, Inc.

(Sprawa C-561/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Lot łączony obejmujący dwa etapy – Duże opóźnienie w miejscu docelowym powstałe na drugim etapie tego lotu między dwoma lotniskami położonymi na terenie państwa trzeciego – Ważność owego rozporządzenia w świetle prawa międzynarodowego]

(2022/C 213/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Q, R, S

Strona pozwana: United Airlines, Inc.

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. a) w związku z art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że pasażer lotu łączonego, składającego się z dwóch etapów i będącego przedmiotem jednej rezerwacji u przewoźnika wspólnotowego, rozpoczynającego się na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego i kończącego się na lotnisku znajdującym się w kraju trzecim, poprzez inne lotnisko w tym kraju trzecim, jest uprawniony do odszkodowania od przewoźnika lotniczego z kraju trzeciego, który wykonał cały ów lot, działając w imieniu tego przewoźnika wspólnotowego, jeżeli pasażer ten dotarł do miejsca docelowego z ponad trzygodzinnym opóźnieniem powstałym na drugim etapie tego lotu.
- 2) Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała istnienia jakiejkolwiek okoliczności, która mogłaby podważyć ważność rozporządzenia nr 261/2004 w świetle zasady międzynarodowego prawa zwyczajowego, zgodnie z którą każde państwo posiada całkowitą i wyłączną suwerenność w przestrzeni powietrznej nad swoim terytorium.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – J/H Limited

(Sprawa C-568/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Zakres stosowania – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „orzeczenia” – Nakaz zapłaty wydany w innym państwie członkowskim po przeprowadzeniu, w ramach postępowania kontrydiktoryjnego, uproszczonego badania orzeczenia wydanego w państwie trzecim – Artykuł 39 – Wykonalność orzeczenia w państwach członkowskich]

(2022/C 213/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J

Strona przeciwna: H Limited

Sentencja

Artykuł 2 lit. a) i art. 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nakaz zapłaty wydany przez sąd państwa członkowskiego na podstawie prawomocnych wyroków wydanych w państwie trzecim stanowi orzeczenie i jest wykonalny w innych państwach członkowskich, jeżeli został wydany w wyniku przeprowadzenia postępowania kontrydiktoryjnego w państwie członkowskim pochodzenia orzeczenia, w którym stwierdzono również jego wykonalność, przy czym charakter orzeczenia nie pozbawia osoby, przeciwko której wystąpiono o wykonanie orzeczenia, możliwości domagania się, zgodnie z art. 46 rzeczonego rozporządzenia, odmowy jego wykonania ze względu na wystąpienie jednej z podstaw odmowy wymienionych w art. 45 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – V A, Z A/TP

(Sprawa C-645/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 10 – Jurysdykcja dodatkowa w sprawach spadkowych – Miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili śmierci w państwie niezwiązanym rozporządzeniem (UE) nr 650/2012 – Zmarły mający obywatelstwo państwa członkowskiego i posiadający majątek w tym państwie członkowskim – Obowiązek sądu tego państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę, dotyczący zbadania z urzędu, czy spełnione są przesłanki posiadania przez ów sąd jurysdykcji dodatkowej – Ustanowienie kuratora spadku]

(2022/C 213/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: V A, Z A

Strona przeciwna: TP

Sentencja

Artykuł 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego musi brać pod rozwagę z urzędu, czy posiada jurysdykcję na podstawie przewidzianej w tym przepisie zasady ustalania jurysdykcji dodatkowej, jeżeli – po tym, jak wniesiono do niego sprawę w oparciu o ustanowioną w art. 4 tego rozporządzenia zasadę ustalania jurysdykcji ogólnej – sąd ów stwierdzi, że nie ma jurysdykcji na podstawie tego ostatniego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Y GmbH/Hauptzollamt

(Sprawa C-668/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Pozycje 1302, 3301 i 3302 – Wyekstrahowany olej żywiczny z wanilii – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 92/83/EWG – Zwolnienia – Artykuł 27 ust. 1 lit. e) – Pojęcie „substancji smakowo aromatycznej” – Dyrektywa 92/12/EWG – Komitet ds. Podatków Akcyzowych Komisji Europejskiej – Kompetencje]

(2022/C 213/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Y GmbH

Strona przeciwna: Hauptzollamt

Sentencja

- 1) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że towar składający się w około 85 % z etanolu, w 10 % z wody i w 4,8 % z resztkowej masy suchej, w którym średnia zawartość waniliny wynosi 0,5 % i który na potrzeby standaryzacji jest uzyskiwany poprzez rozcieńczanie wodą i etanolem produktu pośredniego, który sam jest ekstraktem ze strąków wanilii otrzymywanym za pomocą etanolu, jest objęty podpozycją 1302 19 05 tej nomenklatury.
- 2) Artykuł art. 27 ust. 1 lit. e) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że olej żywiczny z wanilii objęty podpozycją 1302 19 05 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym 2015/1754, należy uznać za „substancję smakowo aromatyczną” w rozumieniu tego przepisu, pod warunkiem że stanowi on składnik, który nadaje specyficzny smak lub zapach określonego produktowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 1.3.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht, Autonome Sektion für die Provinz Bozen – Włochy) – KW (C-102/21), SG (C-103/21)/Autonome Provinz Bozen

(Sprawy połączone C-102/21 i C-103/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc przyznawana przez państwa – System pomocy na budowę małych elektrowni wodnych – Chaty alpejskie i górskie bez sieci elektroenergetycznej – Zatwierdzenie przez Komisję Europejską – Upływ]

(2022/C 213/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht, Autonome Sektion für die Provinz Bozen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KW (C-102/21), SG (C-103/21)

Druga strona postępowania: Autonome Provinz Bozen

Sentencja

- 1) Zatwierdzenie systemu pomocy na rzecz budowy mikroelektrowni wodnych wynikające z decyzji Komisji C(2012) 5048 final z dnia 25 lipca 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA.32113 (2010/N) – Włochy: System pomocy dotyczący oszczędzania energii, systemów ogrzewania i elektryfikacji w Górnej Adydze/Południowym Tyrolu nie obowiązywało już, gdy Autonome Provinz Bozen (autonomiczna prowincja Bolzano) przyznała wsparcie KW i SG.
- 2) Artykuł 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że do Komisji Europejskiej nie należy zażądanie, aby państwo członkowskie odzyskało pomoc niezgodną z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi – Polska) – Postępowanie dotyczące uznania i wykonania kary o charakterze pieniężnym nałożonej na D.B.

(Sprawa C-150/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Wzajemne uznawanie – Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW – Wykonanie kar o charakterze pieniężnym – Artykuł 1 lit. a) ppkt (ii) – Orzeczenie o wymierzeniu kary o charakterze pieniężnym wydane przez organ administracyjny – Orzeczenie, od którego przysługuje odwołanie do prokuratora podlegającego instrukcjom ministra sprawiedliwości – Późniejsze odwołanie do sądu właściwego także w sprawach karnych]

(2022/C 213/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona, przeciwko której toczy się postępowanie: D.B.

przy udziale: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Sentencja

Artykuł 1 lit. a) ppkt (ii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że prawomocne orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym na osobę fizyczną wydane przez organ wydającego państwa członkowskiego inny niż sąd w związku z popełnieniem przestępstwa lub wykroczenia w świetle prawa tego państwa członkowskiego stanowi „orzeczenie” w rozumieniu tego przepisu, w przypadku gdy uregulowanie tego państwa członkowskiego przewiduje, że odwołanie od tego orzeczenia rozpatruje najpierw prokurator podlegający zwierzchnictwu ministra sprawiedliwości, a następnie zainteresowany może wnieść sprawę do sądu właściwego także w sprawach karnych po wydaniu przez prokuratora decyzji oddalającej to odwołanie, o ile dostęp do tego sądu nie podlega warunkom, które czynią go niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 16.8.2021.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 kwietnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Bottrop – Niemcy) – Fuhrmann-2-GmbH/B.

(Sprawa C-249/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 8 ust. 2 – Umowy zawierane na odległość przy użyciu środków elektronicznych – Ciężące na przedsiębiorcy obowiązki w zakresie informowania – Aktywacja przycisku lub podobnej funkcji w celu złożenia zamówienia z obowiązkiem zapłaty – Jednoznaczne sformułowanie równoważne z wyrażeniem „zamówienie z obowiązkiem zapłaty” – Uwzględnienie wyłącznie tekstu umieszczonego na przycisku lub podobnej funkcji w celu dokonania oceny równoważności takiego sformułowania]

(2022/C 213/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Bottrop

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fuhrmann-2-GmbH

Strona pozwana: B.

Sentencja

Artykuł 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia – w kontekście procesu składania zamówienia dotyczącego zawarcia umowy na odległość przy użyciu środków elektronicznych – czy sformułowanie umieszczone na przycisku zamówienia lub podobnej funkcji, takie jak sformułowanie „Sfinalizuj rezerwację”, jest „równoważne” z wyrażeniem „zlecenie z obowiązkiem zapłaty” w rozumieniu tego przepisu, należy oprzeć się wyłącznie na treści sformułowania umieszczonego na tym przycisku lub podobnej funkcji.

(¹) Dz.U. C 297 z 26.7.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 20 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 6 sierpnia 2021 r. – F C C y M A B/Caixabank S.A., uprzednio Bankia S.A.

(Sprawa C-484/21)

(2022/C 213/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 20 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F C C i M A B

Strona pozwana: Caixabank S.A., uprzednio Bankia S.A.

Pytania prejudycjalne

1. Czy okoliczność, że bieg terminu przedawnienia roszczenia dotyczącego skutków finansowych nieuczciwego warunku, takiego jak warunek dotyczący kosztów, rozpoczyna się przed stwierdzeniem nieważności tego warunku z powodu jego nieuczciwego charakteru, jest zgodna z art. 38 [karty praw podstawowych Unii Europejskiej], zasadą skuteczności prawa Unii oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 13/93 (¹)?
2. Czy ustalenie, że bieg terminu przedawnienia nieuczciwego warunku rozpoczyna się w dniu, w którym sąd uprawniony do tworzenia orzecznictwa, taki jak Tribunal Supremo (sąd najwyższy, Hiszpania), wskazuje, iż dany warunek jest nieuczciwy, niezależnie od tego, czy dany konsument zna treść tego orzeczenia, czy też nie, jest zgodne z art. 38 [karty praw podstawowych Unii Europejskiej], zasadą skuteczności prawa Unii oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 13/93?
3. Czy ustalenie w umowie długoterminowej, że bieg terminu przedawnienia roszczenia o zwrot kosztów poniesionych w celu ustanowienia hipoteki rozpoczyna się w chwili dokonania zapłaty – biorąc pod uwagę, że nieuczciwy warunek wyczerpał w tym momencie swoje skutki i nie istnieje ryzyko, że warunek ten zostanie ponownie zastosowany – jest zgodne z art. 38 [karty praw podstawowych Unii Europejskiej], zasadą skuteczności prawa Unii oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 13/93?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-429/20, Sedus Stoll AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Wolfganga Kappesa

(Sprawa C-784/21 P)

(2022/C 213/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wolfgang Kappes (przedstawiciele: B. Schneiders, J. Schneiders, T. Pfeifer, N. Gottschalk, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Sedus Stoll AG, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-436/20, Sedus Stoll AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 15 grudnia 2021 r. przez Wolfganga Kappesa

(Sprawa C-785/21 P)

(2022/C 213/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Wolfgang Kappes (przedstawiciele: B. Schneiders, J. Schneiders, T. Pfeifer, N. Gottschalk, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Sedus Stoll AG, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył wnoszącego odwołanie jego własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Bankia SA/WE i XA

(Sprawa C-810/21)

(2022/C 213/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia SA

Strona pozwana: WE i XA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013⁽¹⁾, czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA/TB i UK

(Sprawa C-811/21)

(2022/C 213/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

Strona pozwana: TB i UK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013 (¹), czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – Banco Santander, SA/OG.

(Sprawa C-812/21)

(2022/C 213/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Santander, SA

Strona pozwana: OG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013⁽¹⁾, czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2021 r. – OK i PI/Banco Sabadell

(Sprawa C-813/21)

(2022/C 213/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OK i PI

Strona pozwana: Banco Sabadell

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy wystąpieniu z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności warunku umownego obciążającego kredytobiorcę kosztami zawarcia umowy, obwarowanie wniesienia powództwa dziesięcioletnim terminem przedawnienia – którego bieg rozpoczyna się z chwilą, w której warunek wyczerpuje swoje skutki wraz z uregulowaniem ostatniej płatności i w której to chwili konsument dowiaduje się o okolicznościach faktycznych świadczących o nieuczciwym charakterze warunku – jest zgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/2013⁽¹⁾, czy też konieczne jest, aby konsument dysponował dodatkowymi informacjami na temat oceny prawnej tych okoliczności faktycznych?

Jeżeli konieczna jest wiedza odnośnie do oceny prawnej okoliczności faktycznych, to czy rozpoczęcie biegu terminu powinno być uzależnione od istnienia utrwalonego orzecznictwa dotyczącego nieważności warunku, czy też sąd krajowy może wziąć pod uwagę inne okoliczności?

- 2) Ponieważ powództwo restytucyjne podlega długiemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia, w której chwili konsument powinien być w stanie powziąć wiadomość o nieuczciwym charakterze warunku umownego i o prawach przyznanych mu na mocy dyrektywy: przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia, czy też przed jego upływem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgia) w dniu 17 stycznia 2022 r. – VN/Belgische Staat

(Sprawa C-34/22)

(2022/C 213/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VN

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 ust. 1 pkt 5° WIB 1992 [kodeksu podatków dochodowych z 1992 r.], w brzmieniu nadanym przez art. 170 Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen [ustawy z dnia 25 kwietnia 2014 r. zawierającej różne uregulowania], narusza przepisy art. 56 i 63 TFUE oraz art. 36 i 40 Porozumienia EOG, jako, że przedmiotowy przepis co prawda obowiązuje bez rozróżnienia krajowych i zagranicznych usługodawców, to jednak wymaga on nie tylko, aby spełnione były wymogi analogiczne, jak te przewidziane w art. 2 KB/WIB 1992 [królewskiego rozporządzenia wykonawczego do WIB 1992], które są de facto właściwe rynkowi belgijskiemu, ale przede wszystkim, aby takie analogiczne wymogi były ustanowione przez władze publiczne danego państwa członkowskiego EOG, co wykracza poza lokalny nadzór ostrożnościowy i system gwarancji depozytów zgodnie z dyrektywą nr 94/19/WE (¹) i tym samym poważnie utrudnia zagranicznym usługodawcom oferowanie ich usług w Belgii?

(¹) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. 1994, L 135, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NR/Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova

(Sprawa C-58/22)

(2022/C 213/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Craiova

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację i oskarżona: NR

Druga strona postępowania: Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova

Pytania prejudycjalne

Czy zasadę *ne bis in idem*, zagwarantowaną w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z obowiązkiem osiągnięcia przez Rumunię celów określonych w decyzji dotyczącej mechanizmu współpracy i weryfikacji (decyzja Komisji Europejskiej 2006/928), należy interpretować w ten sposób, że postanowienie o umorzeniu postępowania wydane przez prokuraturę po uzyskaniu istotnych dowodów w danej sprawie stoi na przeszkodzie ponownemu ściganiu tej samej osoby za ten sam czyn, choć na podstawie innej kwalifikacji prawnej, ponieważ wspomniane postanowienie jest prawomocne, chyba że zostanie stwierdzone, że okoliczność, na której oparto postanowienie o umorzeniu postępowania, nie istnieje lub że pojawiły się nowe fakty lub okoliczności, które wskazują, że okoliczność, na której oparto postanowienie o umorzeniu postępowania, już nie istnieje?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 1 lutego 2022 r. – RL/Landeshauptstadt Wiesbaden**

(Sprawa C-61/22)

(2022/C 213/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RL

Strona pozwana: Landeshauptstadt Wiesbaden

Pytanie prejudycjalne

Czy obowiązek umieszczania i przechowywania odcisków palców w dowodach osobistych na podstawie art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/1157 ⁽¹⁾ narusza prawo Unii wyższego rzędu, w szczególności

- a) art. 77 ust. 3 TFUE,
- b) art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- c) art. 35 ust. 10 RODO ⁽²⁾

i w związku z tym jest nieważny z jednego z tych powodów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1157 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (Dz.U. 2019, L 188, s. 67)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie
T-370/20, KL/Europejski Bank Inwestycyjny, wniesione w dniu 2 lutego 2022 r. przez Europejski
Bank Inwestycyjny**

(Sprawa C-68/22 P)

(2022/C 213/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo, I. Zanin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: KL

Żądania wnoszącego odwołanie

W swojej skardze EBI wnosi do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania jako dopuszczalnego i zasadnego
- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-370/20;
- jeśli Trybunał uzna, że stan sprawy pozwala na wydanie orzeczenia, uwzględnienie żądań przedstawionych przez EBI w pierwszej instancji;
- obciążenie KL kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania EBI podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy, złożony z czterech części, dotyczy błędnej wykładni wewnętrznych przepisów EBI dotyczących niezdolności do pracy.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w odniesieniu do pojęcia niezdolności do pracy, o którym mowa w art. 46–1 przepisów przejściowych dotyczących systemu emerytalno-rentowego mającego zastosowanie do pracowników EBI (RTRP) i w art. 11.1 przepisów administracyjnych EBI. Uznając, że pojęcie niezdolności do pracy w rozumieniu tych artykułów należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do członka personelu EBI, który został uznany przez komitet ds. inwalidztwa ustanowiony przez EBI za niezdolnego do ponownego podjęcia obowiązków służbowych lub równorzędnych obowiązków w tej instytucji, Sąd przeinaczył brzmienie i treść przepisów wewnętrznych EBI i przyjął wykładnię sprzeczną z racją bytu renty inwalidzkiej jako środka ochrony socjalnej.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, wykluczając kompetencję komitetów ds. inwalidztwa ustanowionych przez EBI do orzekania w przedmiocie zdolności pracownika banku do podjęcia działalności poza bankiem na ogólnym rynku pracy.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując wykładni art. 46–1 RTRP i art. 11. 1 przepisów administracyjnych w oparciu o rozumowanie polegające na zastosowaniu analogii do art. 78 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, odrzucając dokonaną przez EBI wykładnię art. 51–1PPTR i nie dokonując wykładni tego artykułu w związku z art. 46–1 PPTR.

Zarzut drugi, złożony z dwóch części, dotyczy dwojakiego przeinaczenia okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając za prawnie wiążące dokumenty komitetu ds. inwalidztwa, które nie zostały podpisane przez wszystkich jego członków.

Po drugie, Sąd błędnie ocenił treść opinii komitetu ds. inwalidztwa, ponieważ uznał, że komitet stwierdził, iż skarżący jest niezdolny do pracy w EBI, podczas gdy formularze podpisane przez wszystkich członków komitetu stwierdzały, że skarżący nie jest niezdolny do pracy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 lutego 2022 r. – ALD Automotive s.r.o./DY, syndyk masy upadłości dłużniczki GEDEM-STAV a.s.

(Sprawa C-78/22)

(2022/C 213/32)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Vrchní soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: ALD Automotive s.r.o.

Strona przeciwna: DY, syndyk masy upadłości dłużniczki GEDEM-STAV a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakie kryteria muszą zostać spełnione, aby powstało roszczenie o uzyskanie co najmniej stałej kwoty 40 EUR, o którym mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE⁽¹⁾ w przypadku umów o świadczenie powtarzające się lub ciągłe?
- 2) Czy sądy państw członkowskich mogą odmówić uwzględnienia roszczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ww. dyrektywy, ze względu na zastosowanie ogólnych zasad prawa prywatnego?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie – jakie warunki muszą zostać spełnione, aby sądy państw członkowskich mogły odmówić zasądzenia kwoty roszczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ww. dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 8 lutego 2022 r. – RTG/Tuk Tuk Travel S.L.

(Sprawa C-83/22)

(2022/C 213/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RTG

Strona pozwana: Tuk Tuk Travel S.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 169 ust. 1 i ust. 2 lit. a) oraz art. 114 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie art. 5 dyrektywy 2015/2302⁽¹⁾ w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, ponieważ artykuł ten nie obejmuje wśród informacji, które należy obowiązkowo przekazać podróżnemu przed zawarciem umowy, prawa, które przyznaje mu art. 12 dyrektywy, do rozwiązania umowy przed jej rozpoczęciem, uzyskując zwrot w całości dokonanych wpłat, w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności, które w znaczący sposób wpływają na realizację podróży?
- 2) Czy art. 114 i 169 TFUE, jak również art. 15 dyrektywy 2015/2302 stoją na przeszkodzie stosowaniu zasad dyspozycyjności i spójności, które są ustanowione w art. 216 i 218 ust. 1 Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), w przypadku gdy te zasady proceduralne mogą uniemożliwić pełną ochronę powoda będącego konsumentem?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 9 lutego 2022 r. – TT/AK

(Sprawa C-87/22)

(2022/C 213/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: TT

Druga strona postępowania zażaleniowego: AK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wezwanie do uznania swojej jurysdykcji skierowane przez państwo członkowskie, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie sprawy co do istoty, w razie gdy uzna, że sąd innego państwa członkowskiego, z którym dziecko ma szczególny związek, mógłby lepiej osądzić sprawę lub jej określoną część, jest dopuszczalne również wtedy, gdy tym innym państwem członkowskim jest państwo członkowskie, w którym dziecko uzyskało zwykły pobyt po jego bezprawnym uprowadzeniu?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 należy interpretować w ten sposób, że wymienione w nim kryteria przekazania jurysdykcji są uregulowane w sposób wyczerpujący, wobec czego nie są konieczne dalsze kryteria z uwzględnieniem postępowania wszczętego na podstawie art. 8 lit. f) konwencji haskiej z dnia 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 338, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2009, L 347, s. 32; Dz.U. 2016, L 99, s. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 22 lutego 2022 r. – X, Y i ich sześcioro małoletnich dzieci/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-125/22)

(2022/C 213/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, Y i ich sześcioro małoletnich dzieci

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania ⁽¹⁾ w związku z art. 2 lit. g) dyrektywy w sprawie kwalifikowania, art. 4 dyrektywy w sprawie kwalifikowania, art. 4 Karty praw podstawowych i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że dla ustalenia, czy wnioskodawca potrzebuje ochrony uzupełniającej, należy zawsze badać i oceniać wszystkie istotne elementy dotyczące zarówno indywidualnej sytuacji, jak i osobistych uwarunkowań wnioskodawcy, jak również ogólną sytuację w kraju pochodzenia, całościowo i w powiązaniu ze sobą, zanim zostanie wskazane, doznanie której z form grożącej poważnej krzywdy może być uzasadnione na podstawie tych elementów?

- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy ocena indywidualnej sytuacji i osobistych uwarunkowań wnioskodawcy w ramach oceny dokonywanej na podstawie art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania, w odniesieniu do których to okoliczności i uwarunkowań Trybunał orzekł już, że powinny być brane pod uwagę w ramach takiej oceny, jest bardziej dogłębna niż badanie wymogu indywidualizacji, o którym mowa w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu⁽¹⁾? Czy w ramach tego samego wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej elementy te mogą być brane pod uwagę zarówno w ramach oceny, czy ma miejsce sytuacja, o której mowa w art. 15 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania, jak i oceny art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania?
- 3) Czy art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że w ramach oceny, czy istnieje potrzeba udzielenia ochrony uzupełniającej, tzw. skalę ruchomą – co do której Trybunał orzekł już, że musi być ona stosowana w ramach oceny podnoszonej obawy poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania – należy stosować również w ramach oceny podnoszonej obawy wystąpienia poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania?
- 4) Czy art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania w związku z art. 1 Karty praw podstawowych, art. 4 Karty praw podstawowych i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że okoliczności humanitarne będące (bez)pośrednią konsekwencją działania i/lub zaniechania podmiotu wyrządzającego poważną krzywdę, powinny być uwzględniane w ramach oceny, czy wnioskodawca potrzebuje ochrony uzupełniającej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona), Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽²⁾ Wyrok ETPC z dnia 17 lipca 2008 r., nr 25904/07, N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, ECLI:CE:ECHR:2008:0717-JUD002590407.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 23 lutego 2022 r. – BV NORDIC INFO/Belgische Staat

(Sprawa C-128/22)

(2022/C 213/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BV NORDIC INFO

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, 4, 5, 27 i 29 dyrektywy 2004/38⁽¹⁾, wdrażające art. 20 i 21 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego [w niniejszej sprawie art. 18 i 22 Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (rozporządzenia ministra z dnia 30 czerwca 2020 r. ustanawiającego natychmiastowe środki mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się koronawirusa COVID-19], po zmianach wprowadzonych odpowiednio przez art. 3 i 5 rozporządzenia ministra z dnia 10 lipca 2020 r.], które w drodze środka o charakterze ogólnym:
- wprowadzają dla obywateli belgijskich i członków ich rodzin, jak również dla przebywających na terytorium belgijskim obywateli Unii i ich rodzin zasadniczy zakaz wyjazdu w przypadku innych niż niezbędne podróży z Belgii do tych państw wewnątrz UE i strefy Schengen, którym przypisano kolor czerwony w ramach opracowanego w oparciu o dane epidemiologiczne kodu kolorystycznego;
 - wprowadzają dla niebędących Belgami obywateli Unii i członków ich rodzin (zarówno tych, którzy mają prawo pobytu na terytorium belgijskim, jak i tych, którzy go nie mają) ograniczenia (takie jak kwarantanny i testy) w przypadku innych niż niezbędne podróży do Belgii z tych państw wewnątrz UE i strefy Schengen, którym przypisano kolor czerwony w ramach opracowanego w oparciu o dane epidemiologiczne kodu kolorystycznego?

- 2) Czy art. 1, 3 i 22 kodeksu granicznego Schengen ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego [w niniejszej sprawie art. 18 i 22 Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (rozporządzenia ministra z dnia 30 czerwca 2020 r. ustanawiającego natychmiastowe środki mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się koronawirusa COVID-19, po zmianach wprowadzonych odpowiednio przez art. 3 i 5 rozporządzenia ministra z dnia 10 lipca 2020 r.)] wprowadzającym zakaz wyjazdu w przypadku innych niż niezbędne podróży z Belgii do państw wewnątrz UE i strefy Schengen oraz zakaz wyjazdu z tychże państw do Belgii, które to zakazy nie tylko mogą podlegać kontroli i sankcjom, ale także być przeprowadzane i stosowane z urzędu przez ministra, burmistrza i komendanta policji?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

(²) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. 2006, L 105, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 1. marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko oskarżonemu⁵**

(Sprawa C-147/22)

(2022/C 213/37)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony⁵

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej „kartą”] i art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen [zwanej dalej „KWUS”] zasada ne bis in idem stoi na przeszkodzie prowadzeniu postępowania karnego wszczętego w jednym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami, w przedmiocie których prowadzono już postępowanie karne w innym państwie członkowskim, które zostało prawomocnie zakończone postanowieniem prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego?
- 2) Czy okoliczność, że pomimo wydania przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania karnego (postępowania przygotowawczego) w państwie członkowskim możliwe jest wznowienie postępowania przygotowawczego do czasu przedawnienia przestępstwa, ale prokuratura nie uznała za zasadne takiego wznowienia postępowania z urzędu, jest zgodna z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz czy stoi ona ostatecznie na przeszkodzie wszczęciu nowego postępowania karnego w danym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami?
- 3) Czy postępowanie przygotowawcze umorzone w stosunku do oskarżonego, który nie był przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w związku z przestępstwem dotyczącym osób będących razem z nim współoskarżonymi, nawet jeśli przeprowadzono czynności dochodzeniowe przeciwko tej osobie jako oskarżonej, a umorzenie postępowania przygotowawczego zostało oparte na informacjach ze śledztwa przekazanych w następstwie wniosku o udzielenie pomocy prawnej oraz na przedstawionych informacjach o rachunkach bankowych i przesłuchaniu współoskarżonych w charakterze podejrzanych, jest zgodne z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz może zostać uznane za wystarczająco dokładne i wyczerpujące?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 2 marca 2022 r. – S, A, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie/United Nations High
Commissioner for Refugees**

(Sprawa C-151/22)

(2022/C 213/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S, A, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Strona przeciwna: United Nations High Commissioner for Refugees

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 lit. e) dyrektywy w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że na prześladowanie z powodu opinii politycznej mogą powoływać się również i wnioskodawcy, którzy jedynie deklarują posiadanie lub wyrażanie przekonania politycznego, nie będąc przy tym przedmiotem nieprzychylnego zainteresowania ze strony podmiotu dopuszczającego się prześladowań ani w trakcie swojego pobytu w kraju pochodzenia, ani od czasu pobytu w kraju przyjmującym?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – a zatem przy założeniu, że przekonanie polityczne wystarczy, by uznać je za opinię polityczną – jakie miejsce – w ramach rozpatrywania i oceny wniosku o udzielenie azylu, to znaczy w ramach badania realności wyrażonej przez wnioskodawcę obawy przed prześladowaniem – powinny zająć siła takiej opinii, idei lub przekonań politycznych oraz znaczenie, jakie dla cudzoziemca ma wynikająca z nich działalność?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy kryterium umożliwiającym ocenę w tym względzie byłoby to, że taka opinia polityczna musi być głęboko zakorzeniona? A jeśli nie, to jakie kryterium należy przyjąć i jak należy je stosować?
- 4) Jeśli za kryterium umożliwiające odnośną ocenę przyjąć, że taka opinia polityczna musi być głęboko zakorzeniona, to czy od wnioskodawcy, który w sposób wiarygodny nie wykaże posiadania głęboko zakorzenionej opinii politycznej, można wymagać, żeby po powrocie do kraju pochodzenia zaniechał jej wyrażania, tak aby nie wzbudzić nieprzychylnego zainteresowania ze strony podmiotu dopuszczającego się prześladowań?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. L 337, s. 9

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 4 marca 2022 r. – Postępowanie przeciwko Juan**

(Sprawa C-164/22)

(2022/C 213/39)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Postępowanie przeciwko

Juan

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja „bis in idem” z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 54 Konwencji Wykonawczej do układu z Schengen, gdyż chodzi o te same czyny zgodnie z zakresem przypisanym temu pojęciu w orzecznictwie europejskim, czy też przeciwnie, oceny takiej powinien dokonać sąd odsyłający, zgodnie z zasadami przedstawionymi w niniejszym postanowieniu, w tym z zasadami konieczności łączenia kar i ustalenia górnego wymiaru kary zgodnie z kryteriami proporcjonalności, jako że chodzi o jedno przestępstwo ciągłe?
- 2) W razie uznania, że zgodnie z kryteriami przedstawionymi w niniejszej decyzji nie zachodzi sytuacja „bis in idem”, ponieważ nie występuje pełna tożsamość czynów:
 - a) Czy w świetle okoliczności niniejszej sprawy ograniczenia skutków wyroków innych państw Unii Europejskiej, wyraźnie przewidziane w art. 14 ust. 2 Ley Orgánica 7/2014 de 12 de noviembre sobre intercambio de información de antecedentes penales y consideración de resoluciones judiciales penales en la Unión Europea [ustawy organicznej nr 7/2014 z dnia 12 listopada 2014 r. o wymianie informacji z rejestrów karnych oraz uwzględnianiu orzeczeń sądowych w sprawach karnych w Unii Europejskiej], dokonującej transpozycji uregulowania europejskiego, są zgodne z decyzją ramową Rady 2008/675/WSiSW⁽¹⁾ z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz z art. 45 i art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadą wzajemnego uznawania w Unii orzeczeń sądowych?
 - b) Czy brak w prawie hiszpańskim postępowania lub mechanizmu pozwalającego na uznawanie zagranicznych wyroków europejskich, łączenie i dostosowywanie lub ograniczanie kar w sposób gwarantujący ich proporcjonalność, w sytuacji gdy w Hiszpanii powinien zostać wykonany wyrok zagraniczny dotyczący czynów znajdujących się w relacji ciągłości lub powiązania z innymi, które zostały osądzone w Hiszpanii i co do których również istnieje wyrok skazujący, jest sprzeczny z artykułami 45 i 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁽²⁾ z 13 czerwca 2002 r. i art. 8 ust. 1 i 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW⁽³⁾ z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej i ogólnie z zasadą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych na terenie UE?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 220, s. 32)

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L m190, s. 6 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19. t. 6. s. 3)

⁽³⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. 2008, L 37, s. 27).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg
(Austria) w dniu 8 marca 2022 r. – JA/Wurth Automotive GmbH**

(Sprawa C-177/22)

(2022/C 213/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JA

Strona pozwana: Wurth Automotive GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ocenie statusu powódki jako konsumenta w rozumieniu art. 17 i 18 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ decydujące znaczenie ma to,
 - a) czy powódka w momencie zawarcia umowy sprzedaży i bezpośrednio po tym wykonywała wskazaną przez siebie w postępowaniu pracę jako grafik i projektant stron internetowych jedynie w charakterze pracownika niesamodzielnego, czy przynajmniej częściowo również w ramach wolnego zawodu oraz
 - b) w jakim celu powódka nabyła pojazd, tj. czy jedynie w celu zaspokojenia własnych prywatnych potrzeb konsumpcyjnych, czy również w związku z jakąkolwiek obecną lub przyszłą działalnością zawodową lub gospodarczą lub z jakimkolwiek obecnym lub przyszłym celem zawodowym lub gospodarczym
- 2) Czy powódka traci możliwość powołania się na status konsumenta już wtedy, gdyby w sierpniu 2019 r. odsprzedała samochód i czy osiągnięty zysk miałby przy tym znaczenie?
- 3) Czy należy wykluczyć posiadanie przez powódkę statusu konsumenta już z tego powodu, że podpisała umowę, która została uprzednio sformułowana przez pozwaną oraz która w formularzu zawierała określenie kupującego jako „firma” i w której pod napisanym mniejszą czcionką tytułem „Porozumienia szczegółowe” widniało: „transakcja handlowa/bez zwrotu, bez gwarancji/dostawa nastąpi po otrzymaniu pieniędzy”, nie kwestionując tego faktu ani nie powołując się na status konsumenta?
- 4) Czy powódce może zostać przypisane zachowanie jej konkubenta, który jako dealer samochodowy pośredniczył w zakupie pojazdu, z którego pozwana mogła wywnioskować, że powódka jest przedsiębiorcą?
- 5) Czy przy ocenie statusu konsumenta działa na niekorzyść powódki, jeśli sąd pierwszej instancji nie był w stanie ustalić, z jakiego powodu pisemna umowa sprzedaży odbiega w zakresie określenia kupującej od oferty złożonej wcześniej przez konkubenta powódki i co zostało powiedziane w tym względzie podczas kontaktów telefonicznych między konkubentem powódki a sprzedawcą pracującym u pozwanej?
- 6) Czy dla statusu powódki jako konsumenta znaczenie ma fakt, że konkubent powódki kilka tygodni po przejęciu pojazdu zwrócił się telefonicznie do pozwanej z pytaniem, czy istnieje możliwość wykazania podatku VAT?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 10 marca 2022 r. – Saint-Louis Sucre/Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de
l'Alimentation, SICA des betteraviers d'Etrepagny**

(Sprawa C-183/22)

(2022/C 213/41)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saint-Louis Sucre

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation, SICA des betteraviers d'Etrepagny

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy regulę ustanowioną w art. 153 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. (¹), zgodnie z którą statut organizacji producentów wymaga, by jego członkowie „[należeli], z tytułu wytwarzania określonego produktu w danym gospodarstwie, do tylko jednej organizacji producentów”, należy interpretować w ten sposób, że obowiązuje ona tylko członków będących producentami?
- 2) Czy w celu zapewnienia przestrzegania zasady przewidzianej w art. 153 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, zgodnie z którą to zasadą będący producentami członkowie organizacji producentów muszą kontrolować w demokratyczny sposób ich organizację i podejmowane przez nią decyzje:
 - należy, aby ocenić niezależność każdego z członków organizacji, uwzględnić wyłącznie posiadanie ich kapitału przez tę samą osobę fizyczną lub prawną czy też również inne powiązania takie jak, w przypadku członków niebędących producentami, przynależność do tej samej konfederacji związków zawodowych, bądź, w przypadku członków będących producentami, sprawowanie funkcji kierowniczych w takiej konfederacji?
 - wystarczy, aby stwierdzić, że członkowie będący producentami sprawują rzeczywistą kontrolę nad organizacją producentów, iż ci członkowie dysponują większością głosów czy też należy zbadać, czy – z uwagi na rozdział głosów wśród rzeczywiście niezależnych członków – część głosów jednego lub większej liczby członków niebędących producentami umożliwia im, nawet bez większości, kontrolowanie decyzji podejmowanych przez tę organizację?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 9 marca 2022 r. – Sad Trasporto Locale SpA/Provincia autonoma di Bolzano**

(Sprawa C-186/22)

(2022/C 213/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: Sad Trasporto Locale SpA

Druga strona postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym: Provincia autonoma di Bolzano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 rozporządzenia 1370/2007/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu rozporządzenia 1370/2007/WE do świadczenia usług krajowego i międzynarodowego publicznego multimodalnego transportu pasażerskiego, w których, po pierwsze, usługa transportu publicznego ma charakter jednolity dla celów udzielenia zamówienia i jest świadczona za pomocą tramwaju, kolei linowej wahadłowej i kolei linowej terenowej, a po drugie, transport szynowy stanowi ponad 50 % usługi powierzonej kompleksowo i jednolicie wykonawcy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, to znaczy, jeżeli Trybunał uzna, że wspomniane rozporządzenie nr 1370/2007 ma również zastosowanie do świadczenia usług krajowego i międzynarodowego publicznego multimodalnego transportu pasażerskiego, w których, po pierwsze, usługa transportu publicznego ma charakter jednolity dla celów udzielenia zamówienia i jest świadczona za pomocą tramwaju, kolei linowej wahadłowej i kolei linowej terenowej, a po drugie, transport szynowy stanowi ponad 50 % usługi powierzonej kompleksowo i jednolicie wykonawcy, sąd odsyłający zwraca się następnie z pytaniem, czy „art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1370/2007 należy interpretować w ten sposób, że również w odniesieniu do bezpośredniego udzielenia podmiotowi wewnętrznemu zamówienia publicznego w drodze zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych transportu pasażerskiego tramwajem, przepis ten wymaga kontroli formy prawnej, jaką przyjmuje akt udzielenia zamówienia, co skutkuje wyłączeniem z zakresu stosowania rzeczzonego art. 5 ust. 2 aktów, które nie mają formy umowy koncesji na usługi?”

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, sąd odsyłający zwraca się następnie z pytaniem, czy art. 5 ust. 1 lit. b) i ust. 2 dyrektywy 2014/23/UE⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że należy wykluczyć przeniesienie na wykonawcę ryzyka operacyjnego związanego z wykonywaniem usług, jeżeli umowa będąca przedmiotem zamówienia: a) opiera się na kosztach brutto, a dochody są uzyskiwane przez instytucję zamawiającą; b) przewiduje na korzyść wykonawcy, jako dochody z wykonywania usług, jedynie wynagrodzenie wypłacane przez instytucję [zamawiającą], proporcjonalne do wolumenu świadczonej usługi (wyłączając tym samym ryzyko związane z popytem); c) obciąża instytucję zamawiającą ryzykiem operacyjnym związanym z popytem (poprzez obniżenie wynagrodzenia z powodu zmniejszenia wolumenu usługi powyżej określonych wcześniej granic), ryzykiem regulacyjnym (w przypadku zmian przepisów ustawowych lub wykonawczych, a także opóźnień w wydawaniu zezwoleń lub zaświadczeń przez właściwe podmioty), ryzykiem finansowym (w przypadku braku płatności lub opóźnień w płatności wynagrodzenia, a także braku dostosowania wynagrodzenia), a także ryzykiem związanym z siłą wyższą (wynikającym z nieprzewidywalnej zmiany warunków wykonywania usługi); oraz d) przenosi na wykonawcę ryzyko operacyjne związane z popytem (wynikające ze zmian kosztów czynników takich jak energia, surowce, materiały, które nie podlegają kontroli wykonawcy), ryzyko dotyczące stosunków przemysłowych (wynikające ze zmian kosztów personelu w wyniku rokowań zbiorowych), ryzyko związane z wykonywaniem usługi (wynikające z ujemnej dynamiki kosztów operacyjnych spowodowanej błędnymi szacunkami), a także ryzyko społeczno-środowiskowe (wynikające ze zdarzeń losowych powstałych w toku wykonywania świadczenia dotyczących aktywów wykorzystywanych do świadczenia usługi)?;
- 4) Wreszcie, sąd odsyłający zwraca się z następującym pytaniem: czy art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w ramach bezpośredniego udzielenia zamówienia publicznego w drodze umowy o świadczenie usług publicznych transportu pasażerskiego przez właściwy organ lokalny na rzecz podmiotu wewnętrznego, rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych – obliczona na podstawie kosztów wykonywania usługi, które, mimo że są związane z przewidywalnym zapotrzebowaniem na usługi, są opracowywane, po pierwsze, z uwzględnieniem kosztów historycznych usługi wykonywanej przez wykonawcę, który do tej pory świadczył usługę, będącego posiadaczem koncesji na usługi przedłużonej na okres ponad dziesięć lat, a po drugie, są związane z kosztami lub wynagrodzeniem, które jednak dotyczą poprzedniego zamówienia lub w każdym razie odnoszą się do standardowych kryteriów rynkowych dotyczących ogółu podmiotów w sektorze – stanowi pomoc państwa podlegającą procedurze uprzedniej kontroli przewidzianej w art. 108 ust. 3 TFUE?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 11 marca 2022 r. – ME/État belge**

(Sprawa C-191/22)

(2022/C 213/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: ME

Druga strona postępowania: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz [art. 4 ust. 1 lit. c)] dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽¹⁾, a także zasady równego traktowania i pewności prawa należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one państwa członkowskie do uwzględnienia wieku dołączającego członka rodziny rozdzielonej nie w chwili złożenia wniosku o łączenie rodziny, lecz w chwili złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przez członka rodziny rozdzielonej, który został uznany za uchodźcę, oraz do uznania dołączającego członka rodziny rozdzielonej za małoletniego w rozumieniu art. 4 [ust. 1 lit. c)] dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli był on małoletni w chwili złożenia przez członka rodziny rozdzielonej wniosku o udzielenie azylu, lecz osiągnął pełnoletność przed uzyskaniem przez członka rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy i przed złożeniem wniosku o łączenie rodziny?

(¹) Dz.U. 2003, L 251, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione
(Włochy) w dniu 11 marca 2022 r. – IB/Regione Lombardia, Provincia di Pavia**

(Sprawa C-196/22)

(2022/C 213/44)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: IB

Druga strona postępowania: Regione Lombardia, Provincia di Pavia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2080/92⁽¹⁾ z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie, które nie przewidują jednak systemu utraty pomocy oraz kar, stoją na przeszkodzie – przy uwzględnieniu przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95⁽²⁾ z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich – stosowaniu przepisu prawa krajowego, który w ramach wykonania przepisów rozporządzenia nr 2080/92 przewiduje utratę pomocy i zwrot kwot otrzymanych tytułem pomocy w przypadku stwierdzonej nieprawidłowości w przyznaniu pomocy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2080/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie stoją na przeszkodzie – przy uwzględnieniu przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich oraz zasad słuszności i proporcjonalności, o których mowa w motywie [dziesiątym] tego rozporządzenia – stosowaniu przepisu prawa krajowego, który w ramach wykonania przepisów rozporządzenia nr 2080/92 przewiduje utratę pomocy i zwrot kwot otrzymanych tytułem pomocy w przypadku stwierdzonej nieprawidłowości w przyznaniu pomocy, jeżeli zalesiony lub ulepszony obszar jest mniejszy o 20 % w porównaniu do obszaru zakwalifikowanego do pomocy, w odniesieniu do którego wypłacono pomoc?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2080/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie stoją na przeszkodzie – przy uwzględnieniu przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. – stosowaniu z mocą wsteczną przepisu prawa krajowego, który w ramach wykonania przepisów rozporządzenia nr 2080/92 przewiduje utratę pomocy i zwrot kwot otrzymanych tytułem pomocy w przypadku stwierdzonej nieprawidłowości w przyznaniu pomocy?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2080/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie stoją na przeszkodzie – przy uwzględnieniu przepisów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. – wykładni przepisu prawa krajowego, który w ramach wykonania przepisów rozporządzenia nr 2080/92 przewiduje utratę pomocy i zwrot kwot otrzymanych tytułem pomocy w przypadku stwierdzonej nieprawidłowości w przyznaniu pomocy, w ten sposób, że beneficjent jest zobowiązany do zwrotu nie tylko kwot dotyczących roku, w odniesieniu do którego stwierdzono nieprawidłowości w przyznaniu pomocy, lecz całości kwot otrzymanych z tytułu pomocy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2080/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. ustanawiające wspólnotowy program pomocy dla działań w zakresie leśnictwa w rolnictwie (Dz.U. 1992, L 215, s. 96).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Lukovit
(Bułgaria) w dniu 18 marca 2022 r. – Postępowanie karne**

(Sprawa C-209/22)

(2022/C 213/45)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Lukovit

Strony w postępowaniu głównym

Rayonna prokuratura Lovech, teritorialno otделение Lukovit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuacje faktyczne, w którym środki przymusu w postaci rewizji osobistej i zajęcia zostały zastosowane w toku dochodzenia w sprawie o przestępstwo związane z posiadaniem środków odurzających wobec osoby fizycznej, co do której policja przypuszcza, że jest ona w posiadaniu środków odurzających, są objęte zakresem stosowania dyrektywy 2013/48/UE⁽¹⁾ w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności oraz dyrektywy 2012/13/UE⁽²⁾ w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: jaki jest status takiej osoby w rozumieniu dyrektyw, jeżeli prawo krajowe nie zna prawnego pojęcia „podejrzanego”, a osobie tej nie został nadany status „oskarżonego” w oficjalnym zawiadomieniu, i czy takiej osobie należy w takim przypadku przyznać prawo do informacji oraz prawo dostępu do adwokata?
- 3) Czy zasada legalności i zakaz arbitralności pozwalają na wprowadzenie regulacji krajowej takiej jak art. 219 ust. 2 Nakazatelno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), który przewiduje, że organ ścigania może nadać status oskarżonego także po sporządzeniu protokołu z pierwszej czynności dochodzeniowej wobec tej osoby, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zna prawnego pojęcia „podejrzanego”, a prawo do obrony na podstawie prawa krajowego powstaje dopiero z chwilą formalnego nadania statusu „oskarżonego”, co z kolei zależy od uznania organu ścigania, i czy taka procedura krajowa narusza skuteczne wykonywanie i istotę prawa dostępu do adwokata na podstawie art. 3 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2013/48/UE?
- 4) Czy zasada praktycznej skuteczności prawa Unii pozwala na praktykę krajową, zgodnie z którą sądowa kontrola środków przymusu w celu uzyskania dowodów, w tym rewizji osobistej i zajęcia w postępowaniu przygotowawczym, nie pozwala na zbadanie, czy doszło do wystarczająco poważnego naruszenia praw podstawowych podejrzanych i oskarżonych, które są zagwarantowane w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dyrektywie 2013/48/UE i dyrektywie 2012/13/UE?
- 5) Czy zasada państwa prawa dopuszcza krajowe przepisy i orzecznictwo, zgodnie z którymi sąd nie jest uprawniony do kontroli nadania danej osobie statusu oskarżonego, podczas gdy właśnie i wyłącznie od tego formalnego aktu zależy, czy zostaną tej osobie fizycznej zapewnione prawa do obrony w przypadku zastosowania wobec niej środków przymusu w celach przeprowadzenia dochodzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 294, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 142, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 26 stycznia 2022 r. w sprawie T-303/16, Mylan IRE Healthcare/Komisja, wniesione w dniu 4 kwietnia 2022 r. przez Mylan IRE Healthcare Ltd

(Sprawa C-237/22 P)

(2022/C 213/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mylan IRE Healthcare Ltd (przedstawiciele: adwokaci I. Vernimme i L. Bidaine)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, UAB VVB

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku;
- jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania na to pozwala, stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 2083 final z dnia 4 kwietnia 2016 r. dotyczącej, w ramach art. 29 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pozwoleń na dopuszczenie do obrotu dla „Tobramycyny VVB i produktów o innych powiązanych nazwach”, produktów leczniczych stosowanych u ludzi, które zawierają substancję czynną „tobramycynę” (zaskarżona decyzja); w przeciwnym razie przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie zarówno w niniejszym postępowaniu, jak i w postępowaniu w pierwszej instancji;
- obciążenie spółki UAB VVB własnymi kosztami poniesionymi zarówno w niniejszym postępowaniu, jak i w postępowaniu w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je strona podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni pojęcia „wyższości klinicznej” w rozumieniu art. 8 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie leków sierocych”), w szczególności w świetle dokonanej przez Sąd wykładni pojęcia „znaczących korzyści” w rozumieniu art. 3 rozporządzenia w sprawie leków sierocych.

Zarzut drugi, dotyczy niewystarczającego uzasadnienia przez Sąd wniosku, że TOBI/Tobramycyna VVB jest środkiem bezpieczniejszym od Tobi Podhaler w odniesieniu do znacznej części populacji docelowej, w szczególności w świetle treści zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 18, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lutego 2022 r. w sprawie T-799/17, Scania i in./Komisja, wniesione w dniu 8 kwietnia 2022 r. przez Scania AB, Scania CV AB, Scania Deutschland GmbH

(Sprawa C-251/22 P)

(2022/C 213/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Scania AB, Scania CV AB, Scania Deutschland GmbH (przedstawiciele: D. Arts, advocaat, F. Miotto, avocate, N. De Backer, advocate, C.E. Schillemans, advocaat, C. Langenius, S. Falkner, L. Ulrichs, P. Hammarstiöld, advokater)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie w całości lub w części zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 6467 final z dnia 27 września 2017 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39824 – Samochody ciężarowe) lub żądanie obniżenia kwoty odnośnych grzywien;
- lub skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnoszą cztery następujące zarzuty:

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, nie uznając, iż Komisja, wydając decyzję w sprawie ugody ⁽¹⁾, a następnie kontynuując dochodzenie przeciwko Scanii z wykorzystaniem tego samego zespołu, naruszyła art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z jego wykładnią w orzecznictwie Trybunału.
2. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, kwalifikując zakres geograficzny zachowań na szczeblu niemieckim jako obejmujący cały EOG, podczas gdy był on ograniczony do Niemiec.
3. W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, kwalifikując szereg okoliczności faktycznych na trzech różnych szczeblach jako jedno naruszenie.
4. W zarzucie czwartym wnoszący odwołanie podnoszą posiłkowo, że Sąd naruszył prawo, utrzymując w mocy grzywnę związaną z zachowaniem, które się przedawniło.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2017) 6467 final z dnia 27 września 2017 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39824 – Samochody ciężarowe).

**Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 11 stycznia 2022 r. (wniosek o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Leinfelder Uhren
München GmbH & Co. KG/E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL**

(Sprawa C-62/21) ⁽¹⁾

(2022/C 213/48)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 17.5.2021.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I)

(Sprawa T-277/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego stanowiącego wzór – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 213/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: Schäfer i E. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. (sprawa R 1895/2020-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia stanowiącego wzór przedstawiającego trójramiennie gwiazdki na czarnym tle I jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Daimler AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle II)

(Sprawa T-278/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie unijnego znaku towarowego przedstawiającego wzór – Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle II – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 213/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Schäfer i E. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. (sprawa R 1896/2020-5), dotyczącą rejestracji oznaczenia przedstawiającego wzór składający się z trójramiennych elementów na czarnym tle II jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Daimler AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle IV)

(Sprawa T-279/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle IV – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 213/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: Schäfer i E. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. (sprawa R 1898/2020-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego trójramiennie gwiazdki na czarnym tle IV jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Daimler AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle III)

(Sprawa T-280/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego – Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle III – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 213/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: Schäfer i E. Markakis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. (sprawa R 1897/2020-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego trójramiennie gwiazdki na czarnym tle III jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Daimler AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Wyrok Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – Copal Tree Brands/EUIPO – Sumol + Compal Marcas (COPALLI)

(Sprawa T-445/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego COPALLI – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy COMPAL – Względna podstawa odmowy rejestracji – Naruszenie renomy – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego]

(2022/C 213/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Copal Tree Brands, Inc. (Oakland, Kalifornie, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat B. Niemann Fadani)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. Frydendahl i D. Gája, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Sumol + Compal Marcas SA (Carnaxide, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat A. de Sampaio)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2021 r. (affaire R 1581/2020-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Sumol + Compal Marcas a Copal Tree Brands.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Copal Tree Brands, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2022 r. – Di Taranto/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-368/21) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Wzmocniona współpraca w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej – Rozporządzenie (UE) 2017/1939 – Powoływanie delegowanych prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej – Pochodna niezgodność z prawem – Kandydaci wskazani przez Republikę Włoch – Wskazanie zakwestionowane przed sądem krajowym – Niedopuszczalność]

(2022/C 213/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Di Taranto (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Pellegrino)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska (przedstawiciele: L. De Matteis i T. Gut, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji nr 34 kolegium Prokuratury Europejskiej z dnia 3 maja 2021 r. o powołaniu piętnastu prokuratorów europejskich delegowanych do Prokuratury Europejskiej w Republice Włoskiej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Alessandro Di Taranto zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 23 lutego 2022 r. – Atesos medical i in./Komisja
(Sprawa T-764/21 R)

**[Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Wyroby medyczne – Dyrektywa 93/42/EWG –
Rozporządzenie (UE) 2017/745 – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru]**

(2022/C 213/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Atesos medical AG (Aarau, Szwajcaria) i siedmiu innych skarżących, których nazwy zawiera załącznik do postanowienia (przedstawiciele: adwokaci M. Meulenbelt, B. Natens oraz I. Willemyns)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano, C. Hödlmayr i C. Vollrath, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania niepublikowanej decyzji strony pozwanej, której data wydania jest nieznana, niesłusznie stwierdzającej wygaśnięcie wyznaczenia Schweizerische Vereinigung für Qualitäts- und Management Systeme jako jednostki dokonującej oceny zgodności wyrobów medycznych na mocy dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych (Dz.U. 1993, L 169, s. 1) i usunięcie tego podmiotu z bazy danych jednostek notyfikowanych ze skutkiem od dnia 28 września 2021 r.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 31 marca 2022 r. – AL/Rada
(Sprawa T-22/22 R)

**[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie
dyscyplinarne – Wydalenie ze służby – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Pilny charakter –
Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]**

(2022/C 213/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AL (przedstawiciel: adwokat R. Rata)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji Rady z dnia 27 września 2021 r. nakładającej na skarżącego karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby ze skutkiem od dnia 1 października 2021 r., a po drugie, przywrócenia skarżącego do pracy jako urzędnika na wcześniej zajmowane przez niego stanowisko i wcześniej pełnione funkcje.

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie decyzji Rady dnia 27 września 2021 r. nakładającej na skarżącego karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby ze skutkiem od dnia 1 października 2021 r.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 30 marca 2022 r. – RT France/Rada**(Sprawa T-125/22 R)**

[Środki tymczasowe – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie – Zawieszenie działalności niektórych mediów w zakresie rozpowszechniania – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru – Wyważenie wchodzących w grę interesów]

(2022/C 213/57)*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: RT France (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciel: E. Piwnica, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Lejeune, R. Meyer i S. Emmerechts, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania decyzji Rady (WPZiB) 2022/351 z dnia 1 marca 2022 r. w sprawie zmiany decyzji 2014/512/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2022, L 65, s. 5) oraz rozporządzenia Rady (UE) 2022/350 z dnia 1 marca 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie (Dz.U. 2022, L 65, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
 - 2) Stwierdza się bezprzedmiotowość wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta złożonych przez Komisję Europejską, Królestwo Belgii, Republikę Francuską i Rzeczpospolitą Polską.
 - 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, za wyjątkiem kosztów poniesionych przez Komisję Europejską, Królestwo Belgii, Republikę Francuską i Rzeczpospolitą Polską. Podmioty te pokrywają koszty poniesione w związku ze złożeniem wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta.
-

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2022 r. – Ryanair/Komisja**(Sprawa T-164/22)**

(2022/C 213/58)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.-C. Laprêvote, V. Blanc, D. Pérez de Lamo i S. Rating,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 22 grudnia 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.100121 (2021/N) – Portugalia – COVID-19: Odszkodowanie dla TAP II;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i oczywistego błędu w ocenie przy kontroli proporcjonalności pomocy do szkody wyrządzonej pandemią COVID-19.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza konkretne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa Unii, które leżały u podstaw liberalizacji unijnego transportu lotniczego od końca lat 1980. (to jest niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo istnienia „poważnych trudności” i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, ciężącego na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2022 r. – Pharol, SGPS, SA/Komisja**(Sprawa T-181/22)**

(2022/C 213/59)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Pharol, SGPS, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: N. Mimoso Ruiz i L. Bettencourt Nunes, advogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie interesu prawnego skarżącej we wniesieniu niniejszej skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności na podstawie art. 263 TFUE;

- uznanie niniejszej skargi za złożoną zgodnie z prawem i dopuszczalną na podstawie art. 263 TFUE;
- stwierdzenie nieważności decyzji C(2022) 324 final z dnia 25 stycznia 2022 r. zmieniającej decyzję C(2013) 306 z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (AT.39839 – Telefónica e Portugal Telecom) zgodnie z art. 264 TFUE;
- pomocniczo i na podstawie art. 264 TFUE z poniżej wskazanych powodów, o obniżenie grzywny zastosowanej wobec skarżącej na podstawie art. 1 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący stanu faktycznego i prawnego ustalonego w wyroku Sądu. Skarżąca podnosi, że decyzja C(2022) 324 final z dnia 25 stycznia 2022 r. zmieniająca decyzję C(2013) 306 z dnia 23 stycznia 2013 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (AT.39839 – Telefónica e Portugal Telecom) oznacza nową wykładnię klauzuli o niekonkurowaniu, co stanowi naruszenie ustalonego stanu faktycznego i prawnego i powagi rzeczy osądzonej wyroku Sądu, z czym wiąże się konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia istotnych wymogów formalnych i praw do obrony Phorol, ponieważ nie wydano komunikatu o zastrzeżeniach. Skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim Komisja dokonała nowej wykładni klauzuli o niekonkurowaniu, co miało wpływ na wnioski dotyczące zakresu naruszenia, powinna ona była wydać nowy komunikat o zastrzeżeniach, czego brak stanowi naruszenia istotnych wymogów formalnych i prawa do obrony skarżącej, uzasadniając stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Zarzut trzeci dotyczy błędu w ustaleniach wartości sprzedaży związanych z naruszeniem. Skarżąca podnosi w szczególności, że istotnym elementem w ocenie istnienia potencjalnej konkurencji dla celów precyzyjnego ustalenia sprzedaży bezpośrednio lub pośrednio związanych z naruszeniem powinna być rzeczywista możliwość wejścia na dany rynek, to znaczy brak istnienia ograniczeń w wejściu, a jeżeli tak jest, to istnienie rzeczywistych i konkretnych możliwości wejścia przedsiębiorstwa na każdy z rynków, przy czym nie wystarcza stwierdzenie braku bezpośrednich przeszkód, którego dokonała Komisja w zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2022 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-185/22)

(2022/C 213/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F.-C. Laprévote, V. Blanc, D. Pérez de Lamo i S. Rating,)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 22 grudnia 2021 r. w sprawie pomocy państwa SA.100121 (2021/N) – Portugalia – COVID-19: Odszkodowanie dla TAP III;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i oczywistego błędu w ocenie przy kontroli proporcjonalności pomocy do szkody wyrządzonej pandemią COVID-19.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza konkretne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa Unii, które leżały u podstaw liberalizacji unijnego transportu lotniczego od końca lat 1980. (to jest niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo istnienia „poważnych trudności” i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, ciężącego na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BNP Paribas/EBC

(Sprawa T-186/22)

(2022/C 213/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.10 oraz 3.10.1–3.10.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRBNP-7 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i naruszenia art. 266 TFUE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że nakładając w ramach zaskarżonej decyzji środek o charakterze ogólnym i oparty na rozumowaniu nieuwzględniającym jej indywidualnej sytuacji ostrożnościowej, EBC przekroczył uprawnienia przyznane mu na mocy rozporządzenia nr 1024/2013⁽¹⁾, sprecyzowane w orzecznictwie Sądu Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia zasady dobrej administracji. Skarżąca uważa, że EBC, nie uwzględniając wszystkich istotnych okoliczności charakteryzujących jej szczególną sytuację, wyciągnął błędne wnioski co do ryzyka ostrożnościowego, jakie miałyby wynikać ze skorzystania z nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty (zwanych dalej „NZZ”) w odniesieniu do jej indywidualnej sytuacji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa poprzez pozbawienie skuteczności (effet utile) przepisów prawa Unii regulujących wykorzystywanie NZZ. Zdaniem skarżącej, okoliczność, że EBC oparł swoją analizę na ogólnych twierdzeniach, mogących prowadzić jedynie do wymogu pełnego odliczenia NNZ od ich pozycji w kapitale podstawowym Tier I, mogłaby prowadzić do pozbawienia skuteczności (effet utile) aktów prawa Unii zezwalających instytucjom kredytowym na korzystanie z NZZ w celu wypełnienia części ich zobowiązań wobec funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemów gwarancji depozytów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że EBC nałożył na skarżącą nieuzasadniony i nieproporcjonalny w stosunku do jej sytuacji ostrożnościowej środek nakładający obowiązek odliczenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287, s. 63).

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – BPCE i in./EBC

(Sprawa T-187/22)

(2022/C 213/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BPCE (Paryż, Francja) oraz 51 pozostałych stron skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.3 oraz 3.3.1–3.3.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRBPC-10 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Crédit agricole i in./EBC**(Sprawa T-188/22)**

(2022/C 213/63)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Crédit agricole SA (Montrouge, Francja) oraz 63 pozostałych stron skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.5 oraz 3.5.1–3.5.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRCAG-5 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Confédération nationale du Crédit i in./EBC**(Sprawa T-189/22)**

(2022/C 213/64)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Confédération nationale du Crédit Mutuel (Paryż, Francja) oraz 37 pozostałych stron skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.4 oraz 3.4.1–3.4.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRCMU-6 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Banque postale/EBC**(Sprawa T-190/22)**

(2022/C 213/65)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Banque postale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.2 oraz 3.2.1–3.2.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRBPL-1 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2022 r. – Société générale/EBC**(Sprawa T-191/22)**

(2022/C 213/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Société générale (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 1.6 oraz 3.6.1–3.6.8 decyzji EBC nr ECB-SSM-2022-FRSOG-7 (łącznie z załącznikami) z dnia 2 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim przewiduje ona działania jakie należy podjąć w odniesieniu do nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty dotyczących systemów gwarancji depozytów lub funduszy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- przyjęcie, na podstawie art. 88 i 89 regulaminu postępowania, środka organizacji postępowania mającego na celu skłonienie EBC do przekazania decyzji dotyczących nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty podjętych w 2021 r. w odniesieniu do innych instytucji bankowych, w szczególności decyzji dotyczących innych francuskich instytucji bankowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które są identyczne, jak zarzuty podniesione w sprawie T-186/22, BNP Paribas/EBC, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2022 r. – OT/Rada

(Sprawa T-193/22)

(2022/C 213/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: OT (przedstawiciele: J.-P. Hordies i C. Sand, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/427 z dnia 15 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 87, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/429 z dnia 15 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 87, s. 44) w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem art. 1 lit. d) i g) rozporządzenia Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 51, s. 1) oraz naruszenia zasad równego traktowania, pewności prawa i dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; naruszenia art. 2 i 3 konwencji nowojorskiej o prawach dziecka oraz naruszenia art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony.

5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia ogólnej zasady proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy dotyczący nieproporcjonalnego naruszenia prawa własności, swobody przedsiębiorczości i prawa do wykonywania zawodu.

Postanowienie Sądu z dnia 28 marca 2022 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Rimex Trading (UNK UNIK)

(Sprawa T-144/21) ⁽¹⁾

(2022/C 213/68)

Język postępowania: hiszpański

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 163 z 3.5.2021.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL